

ASSOCIACIÓ MÚSICA CAMERA

Dilluns vinent, dia 18: Setè concert d'ORQUESTRA. FESTIVAL MOZART, sota la direcció del cèlebre mestre HERMANN SCHERCHEN, de Berlín, amb la cooperació de l'eminent cantatriu LEONORA MEYER, de Viena. Dia 25: Darrer concert del curs: El gran violoncel·lista català GASPAR GASSADO. Exclusivament per als socis. Oficines: Via Laietana, 46. Telèfon 17798.

ASSOCIACIÓ MÚSICA CAMERA

El dilluns vinent, dia 18: Setè concert d'ORQUESTRA: FESTIVAL MOZART, sota la direcció del cèlebre mestre Hermann Scherchen, de Berlín, amb la cooperació de l'eminent cantatriu Leonora Meyer, de Viena. Dia 25: Darrer concert del curs. El gran violoncel·lista català Gaspar Gassadó. Exclusivament per als socis. Oficines: Laietana, 46. Telef. 17798

Els concerts d'ahir

Germà Sàbat, al Lyceum Club - Festival Mozart a Música "da Camera"

Lyceum Club de Barcelona organitza ahir, al vespre, un recital de violí a càrrec del concertista Germà Sàbat, que malgrat ésser de la nova promoció de violinistes catalans, és ja ben conegut per les seves actuacions en diverses sales de la nostra ciutat i per actuar en el rengle de professors de l'Orquestra Pau Casals.

Hom pogué adonar-se, durant el recital d'ahir, del camí ascendent d'aquest concertista, entusiasta del seu art i autèntic amant de la música.

El programa que oferí al selecte auditori d'aquesta entitat era ja, per si sol, digníssim i d'una excel·lent qualitat.

Encapçalava el concert la deliciosa «Sonatina», en re major, de Schubert, obra que acusa les principals virtuts i característiques d'aquest gran geni musical. Seguidament interpretà una obra de Paradis, músic del segle divuitè, i del qual aquests dies hom ha pogut sentir algunes coses en diversos recitals de violí.

Un «Capricciotto», de Haydn; la «Pièce en forme d'habanera», de Ravel, i l'exquisit «Soneti de la rosa», del nostre Toldrà, cloïen aquesta part del recital.

A continuació poguérem sentir una de les obres més reeixides del mestre Pahissa, la «Sonata» per a piano i violí, una partitura de joven-

MOZART

tut, escrita el 1906, però que els anys sols han servit per a valorar-la més i més i posar de relleu la seva innegable bellesa i aquest sentit d'intimitat i aquesta força expressiva, plena de belles idees musicals, que l'obra conté.

Les característiques de l'art del concertista Germà Sàbat tingueren ocasió de posar-se de relleu en el transcurs d'aquest recital integrat per obres tan diverses, però tan homogenies en el sentit de bellesa musical.

El públic, que omplia les dependències del club, aplaudí llargament el so envellut i la dicció d'aquest notable violinista, i fou també molt felicitat el mestre Pahissa, que es trobava al local.

No cal dir, així mateix, que compartí els aplaudiments de l'auditori el pianista Jaume Llobet, que fou quelcom més que un pianista acompanyant, puix que en les obres de Schubert i Pahissa ens mostrà les qualitats que informen la seva tècnica.

Una breu, però substancial antologia musical de Mozart, ens fou donada anit a l'Associació de Música «da Camera», una de les entitats que té més ben orientat el sentit de l'eclecticisme.

Fou una vetllada d'un autèntic interès musical, on tots els elements que hi intervingueren compliren a la perfecció i ajudaren a donar-nos un bon Mozart, aquest Mozart sobre el qual s'han dit els més bells adjectius, sense trobar-ne un altre més just que el de «diví».

Començà el concert amb una obra de la joventut de Mozart, la «Simfonia» en la menor, escrita als divuit anys i que és ja una obra definitiva: noble, plena de tendresa, aquesta tendresa humaníssima del geni de Salzburg.

Meravella de pensar que aquesta obra estigué escrita als divuit anys;

però encara us sobta més en saber que abans d'aquesta, Mozart portava escrites dues-centes una partitures, totes d'una innegable bellesa, més o menys simples, més o menys ingènues, però sempre reeixidíssimes, emotives, fresques i inspirades.

Això representa un mai parar, un produir constant i és, així mateix, tots ho saben. Als quatre anys ja componia minuets i als nou, després d'haver escrit una sèrie de coses realment importants, compongué, a Brusselles, la primera Sonata per a clavicèl.

Es en aquella època memorable de la vida del geni que toca davant dels reis, dels prínceps i davant de les amants dels prínceps i dels reis.

I adolescent encara, un any després del viatge gloriós i triomfal a Itàlia, que tanta impressió produí al seu esperit, escriví aquesta deliciosa Simfonia, amb la qual hom començà el programa d'anit.

A la segona part, Leonore Meyer, l'eminent cantant que ha estat una de les revelacions de la S. I. M. C., cantà, acompanyada de l'orquestra, dues àries de «Les noces de Figaro» i el motet «Exultate, jubilate!», les quals coses digué d'una manera perfecta, sobretot en matisar exquisidament els emotius passatges musicals del grandios motet mozartian.

Es aquesta una notabilíssima cantant que podrem aplaudir divendres a Audicions Intimes i al Liceu, la propera temporada d'òpera.

Dintre aquest part del programa poguérem sentir una d'aquelles impagables serenates; la d'ahir era la «Serenata nocturna» en re major, número 6, escrita als vint anys i que porta el número 239 de la seva vastíssima producció.

El concert s'acabà amb la magnífica execució de la «Simfonia Júpiter», peça cabdal del breu resum mozartian d'anit, escrita als darrers anys de la seva vida, quan, en l'espai just de sis setmanes, produí les tres magnífiques Simfonies en mi bemoll, sol menor i do major, aquesta última

la «Júpiter», triptic admirable del seu portentós geni musical.

L'orquestra, integrada per notables elements, fou dirigida d'una manera perfecta per Hermann Scherchen, un dels valors més remarcables que tinguerem ocasió d'apreciar durant el transcurs dels passats Festivals de Música Contemporània (S. I. M. C.).

La nit d'ahir, gairebé hivernal, no portà al Palau tant de públic com altres vegades. Malgrat això s'aplaudí més que mai durant tota la vetllada.

Artur LLORENC

L'acte de diumenge vinent al Museu d'Art de Catalunya

S'activen els preparatius per a la solemne visita oficial que la Generalitat i l'Ajuntament efectuaran, diumenge vinent, al Museu d'Art de Catalunya.

La cerimònia tindrà lloc a les onze del matí, a la gran sala de festes del Palau Nacional de Montjuïc, sota la presidència de l'honorable President de la Generalitat, senyor Lluís Companys.

A més d'altres oradors, farà ús de la paraula el diputat a Corts i president de la Junta de Museus, senyor Pere Coromines, el qual llegirà el mateix discurs que havia de pronunciar en l'acte d'inauguració d'aquell Museu, primitivament fixat per al dia 7 d'octubre del 1934, i que fou suspès a causa dels esdeveniments ocorreguts en aquella data.

Després de la sessió, el Consell en ple de la Generalitat, l'Ajuntament en corporació, els diputats del Parlament català, els diputats a Corts, el cos consular, les acadèmies oficials i representacions de les entitats culturals, tots ells invitats especialment a l'acte, visitaran les sales del Museu. A continuació podran fer-ho els altres invitats a la festa.

La Banda Municipal, per haver de participar en aquesta festa, ha hagut de suspendre el concert que per a aquella mateixa data havia de donar al Palau de Belles Arts.

A. Soler i March, conferenciant a la Sala Parés

Demà, dimecres, a les set de la tarda, l'eminent arquitecte i arqueòleg A. Soler i March, membre de la Junta de Museus de Barcelona, donarà la seva conferència sobre el tema «Els germans Serra i els seus contemporanis», amb motiu del Saló de pintura gòtica actualment obert a la Sala Parés.

Igual que la conferència anterior, que anà a càrrec del doctor Manuel Trens, aquesta serà adequadament il·lustrada amb projeccions.

El senyor Duran i Santpere segueix greu

Aquesta matinada li ha estat feta la transfusió de sang al senyor Duran i Santpere, director de l'Arxiu Històric de la Ciutat, que es ferí en l'accident d'automòbil de Vallirana, quan anava a Tarragona acompanyat del senyor Martorell, el qual resultà també ferit d'importància. A la clínica del Dr. Corachan, on foren ràpidament traslladats, ens han dit que després de les cures d'urgència a les quals foren sotmesos, han observat una petita milloria, encara que dintre la mateixa gravetat.

El xofer Josep Marimon, que conduïa el cotxe de la Generalitat que topà amb el carro a la carretera de

Vallirana, és hospitalitzat a la Creu Roja, i si bé no resultà amb cap ferida, pateix una forta contusió a conseqüència d'un cop al pit, lesió que fins ara els metges no han diagnosticat sobre el seu abast.

L'alcalde visita els Hospitals...

L'alcalde, senyor Pi i Sunyer, acompanyat dels consellers regidors senyors Dr. Gispert i Hilari Salvador, ha anat aquest matí a visitar els hospitals de la ciutat.

GERMÀ SABAT, un altre dels nostres joves i millors violinistes catalans d'avui dia i que ahir obtingué un gran èxit al seu recital del Lyceum Club

19. MAY 1936

25 MAY 1935

ADP

E LA TARDE. PAG. 49 .

*

Informaciones musicales

Los conciertos de la Orquesta Filarmónica. Bach, Mozart y Beethoven

Con broche de oro de ley cerró ayer sus conciertos la popular y magnífica corporación creada por el ilustre Pérez Casas y dirigida en las dos últimas actuaciones en el teatro Español por el maestro berlinés Hermann Scherchen, en cuya mano hay que reconocer el mando de mariscal en lides orquestales.

A todo señor, todo honor: la sala del clásico coliseo se llenó de oyentes—se puso el cartel de “no hay billetes”—, atraídos por la magnitud artística del programa: “Suite en re”, completa, de Bach; “Sinfonía Júpiter”, de Mozart, y “Heroica”, de Beethoven, y por el prestigio de los intérpretes.

El entusiasmo se manifestó imponente en ovaciones rendidas a las obras eternamente lozanas y bellas.

La grandeza expresiva de Bach resultó esculpida; la gracia delicada y elegante de Mozart en su “Sinfonía en do”, trazada con la ingenua sobriedad que han hecho de ella modelo de sinfonías de cámara, y en la versión de la tercera “Sinfonía”, de Beethoven, destacáronse palpitantes de melancolía los acentos de dolor, con los que el genio de Bonn lloró al héroe, que desaparecía víctima de su propio anhelo de grandezas, según expresaba Berlioz al protestar de que se llamase “heroica” a una página, en la que no existe de heroísmo más que el recuerdo de un héroe extinguido ya.

Sorprendió la interpretación de la conocidísima aria de la “Suite”, a la que imprimió carácter muy diferente del que está habituado a oír nuestro público.

En la interpretación de la “Sinfonía Júpiter”, de Mozart, confirmó Scherchen la escurpulosidad en el cuidado de los detalles orquestales, destacándose los apianados y los matices, en fin, todos.

Soberbia fué, en todos sus tiempos y todos los detalles de cada uno, la versión de la tercera sinfonía beethoveniana, que acabó de producir entusiasmo unánime en todos los oyentes, que hicieron objeto de una grandiosa ovación al maestro Scherchen y a los profesores de la orquesta, y que todos escucharon puestos en pie.

El maestro Scherchen deja, pues, imborrable recuerdo entre la afición madrileña.—A. M. C.

Asociación de Música da Cámara

El Festival Mozart

Nunca la acepción, "goce espiritual", puede decirse con tan estricta justeza como cuando se trata de definir las sensaciones que suscita la música de Mozart, que es indiscutiblemente la música más música de todas las músicas.

La Asociación de Música de Cámara organizadora de tantos festivales memorables ha conseguido con este último, dedicado a Mozart, uno de sus éxitos más legítimos, cuidando todos los detalles de programa e interpretación con un certero sentido de lo que debe hacerse para lograr la máxima calidad artística.

Una orquesta integrada por destacados elementos instrumentales, interpretó la "Sinfonía en la menor", la "Serenata nocturna en re mayor" y la "Sinfonía Júpiter en do mayor", bajo la dirección de un músico eminente, el maestro Hermann Scherchen, que después de demostrar ante nuestro público filarmónico, en el reciente Festival de la Sociedad de Música Contemporánea, su magnífica técnica y su profunda comprensión de la música moderna, ha patentizado en este Festival Mozart, su amorosa asimilación y su devoción entusiasta hacia la música inefable de este compositor.

Mozart tuvo en Scherchen un intérprete fiel, inteligente y fervoroso. La gracia rítmica, la fluidez melódica, hallaron en este director los más justos acentos valorativos y la intensa emoción que, entre suavidades, emana de esta música, trascendió plenamente.

El auditorio, como siempre muy numeroso en "Música da Cámara", ovacionó entusiasmado a este gran director alemán y a los intérpretes orquestales, especialmente a los que integran el cuarteto de cuerda, que valorizó de una manera exquisita la "Serenata nocturna".

En la parte central del programa colabo-

ró con la orquesta dirigida por el maestro Scherchen, la soprano Leonore Meyer, que constituyó asimismo una de las más bellas revelaciones del mencionado Festival de la Sociedad de Música Contemporánea.

Con voz deliciosamente ágil y timbrada y con una musicalidad perfecta, cantó dos arias de "Las Bodas de Figaro" y el motete "Escultate jubilate", logrando un éxito rotundo que será, sin duda, un anticipo de los que ha de conseguir esta cantante, tan profundamente artista, en el Liceo, donde, según se nos ha dicho, ha de cantar la próxima temporada. La clara dicción y la inteligencia interpretativa de Leonore Meyer han cautivado exquisitamente el público musical de Barcelona.

RECITAL DEL VIOLINISTA MELCHOR BORRAS DE PALAU, EN EL "CASAL DEL METGE"

Después de una brillante "tourné" por Italia, realizada con magnífico éxito y de ser nombrado violinista honorario de la Capilla Vaticana y miembro de la "Illustre Congregazione d'artista al Pantheon", Melchor Borrás de Palau, ha dado un recital violinístico en el Casal del Metge, donde su técnica pulcra y segura y su arte tan inteligente como sensible, triunfaron una vez más.

Con arco admirablemente controlado, di-

gitación fácil y precisa y musicalidad acendrada, interpretó este violinista, con la cooperación de la notable pianista Maria Carbonell, la "Sonata en fa", de Beethoven, y la "Sonata en do menor", de Grieg, en la primera y segunda parte del programa respectivamente. En la tercera ejecutó con un "virtuosismo" ágil, que en ningún momento soslayó la captación de la verdadera esencia musical; "Diálogo Scherzoso", del ilustre compositor y crítico Juan Borrás de Palau, obra bien construida, en la que este músico ha seguido por camino propio las huellas de los compositores españoles de los siglos XVII y XVIII. A esta obra que fué aplaudida con entusiasmo por el público, siguieron una de Couperin: "Canción Luis XIII y Pavana," otra de Corelli, "Folias de España", y el delicioso "Tambourin Chinois", de Kreisler.

Todas estas composiciones tuvieron en el violinista Melchor Borrás de Palau, una interpretación justamente expresiva, que suscitó los aplausos entusiastas del auditorio. La pianista Maria Carbonell colaboró con Borrás de Palau con ágil técnica y certera comprensión mundial. Las muestras de adhesión del público les obligaron a interpretar una obra fuera de programa: la conocida "Melodía", de Gluck.

LUIS GONGORA

ra "jugar".

MAX

21. MAY 1936

Musicales

Associació de Música da Camera Festival Mozart

La Profusión
En el programa figuraban una "Sinfonía en la menor" y una "Serenata nocturna en re mayor". Ambas obras poco conocidas, fáciles de concepción, pero poco emotivas: música de oficio. La soprano Leonor Meyer cantó muy bien dos arias de "Las Bodas de Figaro", con voz casi siempre bella y con afinación en general justa.

Dirigió el concierto el maestro alemán Scharchen, con una precisión tal y un trabajo tan estudiado, que se traduce en una ejecución exacta, pero algo seca y fría. Por eso el entusiasmo del público no fué exagerado.

Jaime Pahissa

Asociación pro música «Discofils»

La próxima sesión de la "Asociación pro-música Discofils", irá a cargo del señor Robert Gerhard, el cual se ocupará del compositor ruso Szostakowics, considerado unánimemente

zación de las uniones en la na, Tárrega, etcétera. Inipaña de Problemas agrícolas y económicos a Catalana, en la mayoría Sección Agraria

Finalmente cia que lleva estudios para de ley que t accesible la a los agricult base de ofrec nización just efectos de c préstamos i adecuados y módico posib

El Partido pañol con

La Junta Nacionalista ha constituido mo la "Legión"

El reglamento cual nos ha fatura provin especifica qu será la orden producción y

La Comisión Castellana

La Comisión llano-Leonés gional estable que envíen st

21. MAY 1936

la humanitat

LA MUSICA

Palau de la Música Catalana: Festival Mozart a l'Associació de Música «Da Camera» — Casal del Metge: Audició de l'Opera «Canigó», del P. Massana — Palau de Belles Arts: Orquestra Municipal d'Instrumentes de Vent — Sala Ribas: La cantatriu Teresa Busquet i l'Orquestra Femenina de Barcelona als «Concerts Vespertins»

No totes les activitats d'Associació de Música «Da Camera», fins ara amb una marcada predisposició a les noves «orientacions» musicals, han de decantar-se cap al darrer extrem i això ho demostra ben clarament el fet que si un dia ens oferí un Festival Bach, avui ha tingut el bon gust de dedicar-ne un a Mozart.

No ens cansarem de dir que Mozart hauriem de poder assaborir-lo un xic cada dia, perquè és una necessitat espiritual que reconforta i produeix una tènue frescor a la sensibilitat de l'oient, que cada fragment mozartian ve a ésser com una lliçó de bon gust que obre de bat a bat les portes de la clarividència. Després de les coses gruixudes que hem escoltat darrerament, gairebé com un xàfec de renecs recargolats, hom ha sentit la bonança i la gentilesa d'aquest geni pulcre i refinat, que el matí és divi cantant un «Requiem» que fent-nos gaudir de les pecaminoses facècies de «Don Joan».

Aquesta vegada, Mozart ha anat acompanyat per uns intèrprets insuperables. Hermann Scherchen, l'autor claríssim de «L'art de dirigir l'orquestra», és evidentment tot un director i això és prou perquè les seves indicacions als directors d'orquestra en l'esmentada obra, siguin d'un poder i una eficàcia decisius.

Així Hermann Scherchen, amb la seva grapa imponent, assolí damunt l'orquestra interpretacions que, per la justesa i la cohesió, com també pel

sos, reclusats d'una manera tan circumstancial, que no és estrany tampoc que l'obra se'n ressentís accentuadament i no assolís potser tot l'èxit que era d'esperar. Foren intèrprets de l'obra del P. Massana, les cantatrius senyores Conxa Mac Cro-ry i Concepció Callao i els senyors Joan Raventós, Xavier Albi, Josep Carbonell, Ramon Aliaga, Domènec Sánchez Parra i Manuel Gas i anà sota la direcció de l'autor el comandament general.

El nostre dilecte amic i company el mestre Joan Gibert i Camins exposà el contingut de l'obra en uns breus i molt aciençats comentaris.

L'Orquestra Municipal d'Instrumentes de Vent, que amb tan magistral encert dirigeix l'eminent mestre J. Lamote de Grignon, donà diumenge el seu acostumat concert i, sigui dit per a ésser fidels a la nostra imparcialitat absolutament sincera, la concurrència fou més escassa com no és acostumat en les ja tradicionals audicions simfòniques de la nostra magnífica i popular Orquestra.

El programa, compost per una primera part en la qual figuraven el «Carnaval Romà», de Berlioz i dues «Dances Mallorquines», d'A. Noguer, ambdues transcrites pel mestre Lamote de Grignon, oferia una primera audició de J. Weinberger «Schwanda, el cornamusaire», polka i fuga arreglades per Bainum per a Orquestra de Vent.

Weinberger, nascut a Praga el 1896, fou deixeble de Max Reger i ha escrit diverses òperes i aconseguit, segons es diu, nombrosos èxits. No creiem que sigui «Schwanda» precisament l'obra que l'hagi fet triomfar i si així ho suposem és perquè nosaltres no ens va convèncer i a la resta del públic molt menys. Fou, principalment, degut a la tasca magnífica dels intèrprets que l'obra fou aplaudida sense un gran entusiasme i encara amb menys convenciment.

«Don Lucas del Cigarral», del mestre Amadeu Vives, és, en canvi, una obra que reix, especialment pel tractament amb què ha estat posada a l'instrumental de vent pel mestre Lamote. Conté bel·leses que es van posant de relleu a cada nova audició i fou molt ben rebuda per la concurrència.

Ottorino Respighi és l'autor d'aquests inspirats i formosos «Ping de Roma» que són, a més, molt espectaculars i brillantment sonors. La nostra Orquestra Municipal d'Instrumentes de Vent i el mestre Lamote de Grignon assoliren en aquesta obra, com en la resta del programa, una perllongada ovació del públic que, si bé no era certament nombrós, pertanyia a la més depurada i entusiasta selecció.

Als «Concerts Vespertins» hem oït darrerament l'excellent cantatriu Teresa Busquet que, en unió de la pianista Pilar Miró, interpretà un escollit programa de lieder en el qual figuraven obres de Debussy, Gretchaninow, Liszt, Respighi, Rossini, De Luca, Longás, Granados, Falla, Lamote de Grignon, Frau, Bignotti i Pahissa. La senyoreta Busquet es féu aplaudir perllongadament i es destacà per la seva escola de cant molt depurada i per les seves dots de fidel i aciençada intèrpret. La cantatriu i la seva acompanyant, senyoreta Miró, foren aplaudidíssimes en acabar el concert.

A la mateixa Sala Ribas, actuà també l'Orquestra Femenina de Barcelona que dirigeix la distingida professora Isabel de la Calle. En aquest concert, hom advertí una orquestra molt ben organitzada que ja ha entrat a la categoria dels nostres més destacats conjunts instrumentals. Es per això que cal que la gentilesa del públic que els aplaudeix amb tota la simpatia, sigui ben aprofitada per les gentils senyoretes que integren l'Orquestra, no com un motiu d'expensió de caràcter purament «amateur», sinó com a mitjà per a majors perfeccions que, vist les seves condicions magnífiques i possibilitats ben paleses, els ha d'obligar a un major estudi per tal que les seves interpretacions no es ressentin de manca d'assaig, d'inseguretats i, a voltes, d'un dubtós afinament. Res no els diríem si haguéssim advertit que no podien arribar a més; ara, però, ens permetem aquestes observacions sinceres, perquè hem observat en aquest conjunt condicions excel·lents que ben treballades podrien proporcionar-los sorollosos èxits.

En el concert que ens ocupa, l'Orquestra Femenina de Barcelona interpretà «Serenata en Sol», de Mozart; dues obres de Grieg i una del P. Massana; el «Moment Musical», de Schubert, que fou repetit i les il·lustracions musicals per al «Prometeu encadenat», de Pahissa, per a dues arpes solistes i orquestra. El programa acabà amb el «Concert» en sol, per a piano i Orquestra de Mendelssohn i interpretà la part solista la senyoreta Maria A. Sánchez. Les solistes senyoretes Raquel Martí i Clotilde Bassas, arpes i la pianista senyoreta Sánchez, foren molt aplaudides encara que per omissió involuntària de la directora no fossin cridades a l'estrada.

La senyora Isabel de la Calle i el mestre Pahissa foren aplaudits perllongadament per la nombrosa concurrència que emplenava la sala.

Camil OLIVERAS

Concert a l'Escola Municipal de Música

A l'Escola Municipal de Música, (Bruc, 110), el dijous propiament, dia 21 d'aquest mes, a les onze del matí, i amb la col·laboració de la Classe de conjunt instrumental, tindrà lloc un recital de Piano i d'Oboe, a càrrec de la senyoreta Sofia Puche i Lloré i el senyor Domènec Segú i Marcé, respectivament, deixebles d'aquesta escola, els quals foren llorejats amb el «Premi Maria Barrientos».

A l'esmentat recital s'executarà el programa següent:

I
«Preludi i fuga en la menor», Bach-Liszt; «La maja y el ruiseñor», Granados; «Nocturn en re bemoll», Chopin; «Carnaval», Schumann.

Piano per la senyoreta Puche.

II
«Obertura en do», J. S. Bach; oboe, fagot i instruments de corda: a) «Pa-

HERMANN SCHERCHEN

L'eminent mestre que ha dirigit el Festival Mozart a l'Associació de Música «Da Camera»

seu estil i comprensió, podem qualificar de magistrals. Les obres que aquest formidable director aconduïa tan magníficament, foren la «Simfonia en la menor» K-201 (any 1774); la «Serenata Nocturna» en re major, núm. 6, K-239 (any 1776), i la «Simfonia de Júpiter», en do major, K-551 (any 1788), ultra la part acompanyant de les dues àries de «Les noces de Figaro» i el motet «Exultate, jubilate», que cantà l'eminent cantatriu Leonore Meyer.

Aquesta insigne artista que ja havia triomfat darrerament en les audicions «Wozzek» d'Alban Berg i en altres obres també modernes de Wellesz i de Krenek, es manifestà una exquisida intèrpret mozartiana i assolí un triomf esclatant dels que restaran ben destacats a l'història artística de la nostra Associació de Música «Da Camera».

Amb Eleonore Meyer, fou llargament ovacionat el famós mestre Hermann Scherchen i el professorat de l'orquestra executant.

El Pare Antoni Massana és ja a bastament conegut i no és necessari fer-ne un elogi ni presentar-lo. Autor d'importantes obres simfòniques que ha executat diverses vegades la nostra Orquestra Pau Casals i de remarcables composicions de música «Da Camera», no deixa d'intervenir en tots els aspectes de la música i si ahir ens feia oír un aprofitat «Oratori» (Montserrat), avui ha entrat de ple al terreny de l'Opera amb unes envejables possibilitats. Diem possibilitats perquè no considerem assolides les ambicions del P. Massana, amb els resultats positius del seu «Canigó». Es, al nostre entendre, un bon assaig que més tard s'anirà arrodonint i perfeccionant i perquè així ho creiem ens permetrem algunes suggerències a l'obra estrenada.

Sempre resultarà força perillós l'ús sistemàtic del folklore o de la cançó popular quan el compositor no vagi decidit a respectar-la. El cant popular deformat, triturat, no és tal cant popular, perd la seva essència i, en lloc de produir a l'obra un guany no és més que un episodi perjudicial, perquè l'auditori es sent decebut tantost com veu que es perd el tema iniciat. Hi ha maneres d'usar el cant popular que donen bons resultats: una cançó pot harmonitzar-se de mil maneres. Harmonitzar-les, però no vol pas dir deformar-les ja que per això és millor acudir a temes veritablement originals. Es així que no trobem encertat aquell fragment on hom adverteix el rítmic persistent dels «Tres tambors» sense deturar-se mai al veritable cant popular, com tampoc en aquells inicis de les «Muntanyes regalades» que deixen d'ésser les del Canigó, perquè perduda l'aroma d'aquelles muntanyes, el que resta el mateix podria adaptar-se a la muntanya pelada com a una altra.

En conjunt, el teixit orquestral resulta un xic feixuc i els cors resulten destriats, poc homogenis i de vegades no encaixen amb el conjunt orquestral. Hi ha coses bones, és clar, coses que deixen veure la personalitat i l'autoritat del P. Massana, que es foren aplaudir copiosament i deixaren la impressió gratíssima que el compositor damunt del resultat pràctic d'aquest assaig bastirà noves obres escèniques que podran reputar-se com a definitives.

L'obra de Jacint Verdaguer, arreglada i escenificada molt acuradament pel poeta Josep Carner i que és la mateixa que serví al mestre Pahissa per al seu «Canigó», estrenat ja fa més de vint anys, fou interpretada per elements tan diver-

NOTICIAS RADIOFONICAS

PROGRAMAS «RADIO BARCELONA» RADIOTEATRO

Hoy, miércoles, a las 21,30, será interpretada en el Estudio de Radio Barcelona y por el cuadro escénico de la emisora, la comedia en tres actos, original de J. Aulés, titulada «El Sant Cristo gros».

Teatros y Conciertos

Asociación de Música de Cámara

FESTIVAL MOZART

Uno de los directores que más firmemente han acusado su personalidad en los últimos tiempos es el alemán Hermann Scherchen, cuyo temperamento musical y cuya técnica meticulosa y precisa pudieron ser apreciados ampliamente en el Festival de la Sociedad de Música Contemporánea, celebrado ha poco en Barcelona.

Al confiarle la dirección del Festival Mozart ofrecido a sus afiliados, la Asociación de Música de Cámara tenía, pues, una garantía de éxito. Y con el más completo de los éxitos, y en un ambiente de vivísimo interés artístico, se desarrolló el Festival, en el que el genio del músico de Salzburgo resplandeció una vez más.

Scherchen dió de las obras inscriptas en el programa una versión intensamente expresiva y ajustada al más exquisito estilo clásico, obteniendo, al propio tiempo, de la orquesta el mayor rendimiento posible.

La «Sinfonía en la menor», la «Serenata nocturna en re mayor» y la «Sinfonía Júpiter» aparecieron, dirigidas por Scherchen, como lo que son: como una música cálidamente inspirada, de incomparable belleza y de gran expresión; como una música que ríe, canta y llora con acentos genialmente hallados por el compositor.

El auditorio ovacionó largamente al maestro Scherchen, y tuvo asimismo aplausos, tan reite-

rados como merecidos, para la orquesta, formada con elementos de primera categoría. En la «Serenata», los aplausos se particularizaron para el cuarteto de cuerda solista, que realizó una labor impecable.

Comprendía también el programa dos arias de «Las bodas de Figaro» y el motete «Exultate, jubilate!».

Las arias, que pueden ser consideradas como verdaderos «lieder», escritos en estilo de teatro, y el motete, compuesto por Mozart con las miras puestas, indudablemente, en Haendel y Bach, fueron cantadas, con acompañamiento de orquesta, por la soprano vienesa Leonor Meyer, cuya intervención en el Festival de la Sociedad de Música Contemporánea se recordaba con agrado.

De ella volvieron a ser apreciadas, más en las arias que en el «Exultate», la voz fresca y simpática, la clara dicción y la adaptación de sus propios medios vocales al espíritu de las obras interpretadas.

La concurrencia la festejó muchísimo y la obligó a presentarse repetidamente en el estrado.

U. F. ZANNI

Biografías de músicos célebres

Maria Davalillo, culta escritora y fervorosa cultivadora de la música, ha dado a la publicidad un libro por demás interesante: «Noventa y nueve biografías cortas de músicos célebres».

El título expresa claramente el contenido del libro, que, como dice la autora, es una especie de lírico breviario, ofrecido a los amantes de la música.

Con claro estilo, con escrupulosidad de datos, presenta Maria Davalillo las biografías de los grandes músicos, biografías que, aunque de cortas dimensiones, recogen los rasgos más salientes de la vida de los maestros, así como atinados juicios acerca de sus principales producciones.

Obra de evidente utilidad, no sólo para quienes se dedican al estudio de la música, sino también para los simples aficionados al divino arte, las «Noventa y nueve biografías cortas de músicos célebres» encontrarán seguramente en todos la amable acogida que merecen.

20. MAY 1936

Vanguardia

Musicals

Festival Mozart

Així es titulava el concert donat per l'Associació de Música da Camera el diàluns passat.

Bons elements s'havien reunit per a retre honor al benamat de les muses, un músic la inspiració del qual ens ofereix a cada pas noves facetes d'una personalitat superdotada d'un ànol de perfecció. El celebrat director alemany Hermann Scherchen, que coneguèrem en els recents Festivals de Música Contemporània, s'encarregà de la direcció d'una petita orquestra, tal com correspon pròpiament per a les obres de Mozart, on la gran massa de corda que acostumem a sentir en els nostres temps trenca l'equilibri de l'orquestra emprada als temps d'aquell autor. Es clar que per a resultar una bona pasta orquestral cal així una gran selecció dels instrumentistes. No es pot pas dir que aquest cop no s'hagués aconseguit. El reduït conjunt es portà molt bé sota la direcció acurada i ben matisada del mestre Scherchen. De primer antuvi ens feren sentir la «Simfonia en la menor», composta quan el prodigiós Mozart no tenia sinó divuit anys. Es obra que no s'executa molt sovint, i una de les Simfonies menors del seu autor; no hi palpa l'alè de les darreres Simfonies, però tampoc no hi manca la gràcia. S'hi distingeix el minuet, d'una deliciosa melodia. L'aperfecció que havia després d'assolir tan grans cims apunta en tota la construcció de l'obra. Fou molt ben portada pel mestre Scherchen, per bé que l'èxit major fou l'obtingut al final de la sessió amb la Simfonia Júpiter, obra dels darrers anys de l'autor, i on es desplega tota la força del geni, tant en l'amplitud de les idees com en llur desenvolupament i en tot l'ambient sonor.

Entremig d'aqueixes dues Simfonies vam sentir la «Serenata en re major, número 6» per a corda i timbales amb un quartet solista format per dos violins, viola i contrabaix. Es una obra que val, dins i tot la senzillesa del seu caràcter, com qualsevol peça simfònica de majors

proporcions; almenys s'hi sent com en qualsevol gran obra de Mozart la qualitat del geni.

Una intervenció de la cantant vienesa Leonore Meyer, que també coneguèrem als Festivals de M. C., ens permeté fruir exquisides pàgines vocals. Al costat de les dues inspiradíssimes àries de la Comtessa del «Figaro», dues pàgines de les millors tretes de la millor obra teatral de Mozart, sentírem el motet «Exultate, jubilate!», més notable que per altra cosa per les dificultats vocals acumulades i que sembla escrit per al llumíent personal d'algu. Leonore Meyer s'hi acredita com una de les bones cantants dels nostres temps; això vol dir que hi estigué superba i valenta. Tot i no essent una obra de primera categoria, s'hi troba sempre aquella amable faiso d'escriure que Mozart no podia deixar mai, perquè la dolcesa de la frase i l'elegància de l'estil li eren com una cosa innata.

Bella manera d'honorar especialment la memòria de Mozart, que el públic de l'A. de M. da C. — entenem-nos aquell que escolta, que també n'hi ha — agrai profundament després d'haver passat una vetllada sense grops ni angúnies de cap mena. — OBERON.

RECITAL DELS GUANYADORS DEL PREMI BARRIENTOS

A l'Escola Municipal de Música (Bruc, núm. 110), demà dijous, a les onze del matí, i amb la col·laboració de la classe de conjunt instrumental, tindrà lloc un recital de piano i d'oboé a càrrec de la senyoreta Sofia Puche i Lloré i del senyor Domènec Seguí i Marcé, deixebles d'aquesta Escola, els quals foren llorejats amb el «Premi Maria Barrientos».

A l'esmentat recital s'executarà el següent programa:

Preludi i fuga en la menor, Bach-Listz; «La maja y el ruiseñor», Granados; «Norturn en re bemoll», Chopin; «Carnaval», Schumann. Piano per la Srta. Puche.

«Obertura en do», J. S. Bach (Oboe, fagot i instruments de corda); a) «Pâtres et rythmes champêtres», Foret; b) «Astúries. Sobre cants populars», Büsser (Oboe sol i piano); «Concert en sol menor», Haendel (Grave, Allegro, Largo, Allegro), (Oboe, sol) i instruments de corda i cèmbal).

tat de Dret de la Universitat de Madrid, senyor Adolf Posada; Josep Gascon i Marín, per l'Acadèmia de Ciències Morals i Polítiques; Melquiades Alvarez, degà del Col·legi d'advocats; el rector de la Universitat Central, senyor Lleó Cardenal i el senyor Josep Calvo Sotelo, president de l'Acadèmia de Jurisprudència.

Preguem que siguin redactades en català les notes que se'ns trameten per a ésser publicades.

20. MAY 1936

Elmatti

ACTUALIDAD MUSICAL

ASOCIACION DE MUSICA "DA CAMERA"

FESTIVAL MOZART

La Asociación de Música "Da Camera" celebró en su última sesión un Festival Mozart. Lo dirigió un destacado maestro alemán, Hermann Scherchen, que en los recientes festivales de la S. I. M. C. dirigió varias obras, causando excelente impresión. Hermann Scherchen es autor del tratado "El arte de dirigir la orquesta", obra que tiene traducida al castellano la Editorial Labor. En esta obra — que es muy interesante y provechosa para estudiar la técnica de la dirección — se manifiesta el arte de Scherchen. Este director hace una verdadera disección de las obras, valorando su contenido formal y expresivo con múltiples detalles que acusan un gran conocimiento de la orquesta en conjunto y de cada instrumento en particular. En su modo de dirigir está bien patente este estudio detallado y en sus interpretaciones de Mozart se pudo comprobar ampliamente.

Dirigió del gran Mozart la Sinfonía en la menor, dos arias de "Las bodas de Fígaro", la Serenata nocturna en re mayor, el motete "Exultate, jubilate!", y la Sinfonía en do mayor (Jupiter). Por cierto, que en el Andante de esta Sinfonía oímos los violines con sordina, lo cual desvirtúa algo el carácter de este tiempo. Dejando aparte este ligero detalle la labor de Scherchen fué notabilísima y de gran estilo. Su gesto es sobrio, pero altamente expresivo.

Las dos arias de "Las bodas de Fígaro" y el motete fueron cantados por la soprano Leonora Meyer. Es una artista de dicción expresiva e inteligente por lo comprendida que se mostró con el estilo de las obras.

No es necesario hacer resaltar el interés que ofrecía el programa: el nombre de Mozart es suficientemente elocuente.

* * *

LA PIANISTA ELENA ROMERO

El concierto que esta notable pianista ha dado recientemente ha venido a afirmar la magnífica impresión que causó su arte cuando acompañada por la Banda Municipal interpretó el Concierto en re de Mozart.

Elena Romero se encuentra en posesión de una técnica segura y de un temperamento musical sensible a los más variados estilos.

En este concierto interpretó Obras de Mozart, Beethoven (la Sonata apasionada), Granados, Albéniz, J. Serra, Baccarisse, Halffter, Falla, Chopín, Prokofieff, Liadoff y Listz. Programa difícil por su eclecticismo y que encontró justa valoración de matices, expresión y técnica pianística.

Fué aplaudidísima. — A. M.

20. MAY 1936
D. de B.

833/19

MÚSICA

Concerts

Palau de la Música Catalana,
Associació de Música da Camera.

— El darrer concert de l'Associació de Música da Camera fou consagrat a Mozart. Hermann Scherchen dirigí dues Simfonies de l'autor de «Don Joan», dues àries de «Les noces de Fígaro», Serenata nocturna en re major, i «Exultate, jubilate». Hom escoltà amb gust les pàgines tothora belles, lluminoses, del músic de Salzburg. I heus ací música que no morirà mai.

Hermann Scherchen és un director d'orquestra expertíssim. Coneix bé, viu les obres que dirigeix, i les fa viure als seus músics. I sota la direcció de Scherchen, les obres de Mozart sorgeixen amb tota la seva gràcia, amb tot el seu amable i emocionant encís. I com tots els veritables artistes, Scherchen no abusa dels moviments massa vius, ni dels accents mètrics. I no oblidarem pas, per exemple, l'execució clara i la interpretació de la bellíssima Serenata en re major, per a dues orquestres i timbales. Per a l'execució de les pàgines de Mozart, Scherchen es serví, ben encertadament, d'una orquestra reduïda. Una sola crítica pot fer-se a les interpretacions de Mozart que acaba d'ofrenar-nos Hermann Scherchen: en dirigir la ben coneguda Simfonia en do major (Júpiter) es permeté alguna arbitrarietat, algun canvi de «perspectiva».

Leonora Meyer cantà amb bell estil les dues àries de «Les noces de Fígaro» i el motet «Exultate, jubilate».

I l'orquestra tocà molt bé l'important programa ja esmentat.

El darrer concert de l'Associació de Música da Camera fou, doncs, interessant.

F. LL.

20. MAY 1936

La Catalunya

ASSOCIACIO DE MUSICA "DA CAMERA"

MOZART

No hi ha cap música que ens faci tan feliços com la de Mozart. Heus ací per què un concert dedicat íntegrament a l'autor del «Don Joan» significa per a nosaltres el màxim d'interès d'una festa musical. I és que, de veritat, cap música no es conforma d'una manera més completa a aquell ideal que assenyalava un dia Joan Sebastià Bach quan escrivia que la música havia d'ésser «el divertiment de les ànimes».

I és de debò sorprenent de remarcar com contrasta la importància, tant quantitativa com qualitativa d'aquesta música, amb el coneixement sumari i terriblement parcial que se'n té. Per això s'imposa treballar des de tots els fronts musicals per a remeiar en el possible aquesta llacuna en la cultura dels nostres públics filharmònics. El concert d'ahir, que d'una manera ben minuciosa havia preparat el mestre berlínès Hermann Scherchen, ens va venir, doncs, de primera, perquè si sempre les coses bones venen en bon moment, majorment quan serveixen una necessitat sentida pels filharmònics que cada dia més sorpresos i enlluernats, descobreixen tota la meravellòsa apoteosi musical que caracteritza aquest segle XVIII, que és el punt dolç de l'adorable perfecció.

Hem dit que el mestre Scherchen havia preparat minuciosament el concert. Aquest adjectiu ens sembla efectivament correspondre justament ací. En una obra per exemple com la Simfonia dita de Júpiter en què tots els instruments són en grau superlatiu («eus»), la cura del més petit detall és tan essencial com la d'assegurar la línia gene-

ral. El mestre Scherchen que incontestablement és no solament un director excel·lent sinó un artista que sent profundament el sentit del missatge mozartí, ens regalà ahir amb esplèndides versions de les obres que comprenien el programa, entre les quals cal assenyalar una

primera audició: la Simfonia en «a» menor que és una obra entre les primeres del seu autor i en la qual, ultra haver-hi una munió d'idees que anuncien ja el geni mozartí tan inconfusible, hi és ben palesa ja la grapa del gran simfonista que catorze anys després ens havia de donar la simfonia en «do» major dita de Júpiter, manifestació

clm, obra totalitària, que cada dia brilla amb un major esclat damunt el panorama de tots els temps.

Col·laborà en aquest concert l'eminent soprano Leonore Meyer, que ens produí una tan profunda com inoblidable impressió amb la seva participació en els festivals de música contemporània celebrats darreterament a la nostra ciutat, Leonore Meyer, qui és, abans que tot, una cantatriu intel·ligentíssima, ahir cantà el meravellós motet «Exultate, jubilate!» i dues àries de «Les nocces de Figaro».

Completava el programa la serenata en «re» major composta l'any 1776, que és molt interessant per la disposició que comprèn de l'orquestra, on un quartet de corda és oposat a una petita orquestra reforçada amb les timbales. Es una meravella d'instrumentació i d'idees gracioses, una obra d'aquelles en el cultiu de les quals Mozart apareix rigorosament únic per aquella manera d'oscillar, amablement i com si jugués, entre el candor i la profunditat.

Es inútil dir com el programa interessà enormement l'auditori i com el mestre Scherchen, la cantatriu Meyer i els professors de l'orquestra foren aplaudits pel públic.

Nosaltres, que tant patim de la rutina que informa molts aspectes de la vida musical, devem una felicitació ben efusiva a la direcció de l'«Associació de Música da Camera» per haver-nos ofert aquest concert inspirat en un esperit de selecció de la més rigorosa qualitat.

19. MAY 1936
L'Instant

PALAU

8225/11